

Cveto Preželj

DESET PESMI

VALENTINOVO

Nasmešek
vreden iskalca.
Praznik zamre.
V črno odejo
zavita
lezeva na hrib.
Obrezane trte
bodejo stopinje.
Vroča usta
božajo starost.
Koprnenje
ustavlja tekanje časa.
Telohi umirajo
v vazi.
Roki divje plešeta
in zapuščata nočne pošasti.

DVOJE SRC

Brezno.
Sanjava.
Potočki
curljajo.
Božam kamen.
Krešem iskre.
prepuščam se
padanju.

Dvoje src
ujetih
v sanje.
Zaraščena,
ukleščena
ostaja
glava srnjaka.
Venetski vrhovi
hitijo
na ples
prvih snežink.

V VIHARJU

Nesmiselno je čakanje pod streho.
V viharju razvezane roke
poberejo slabi listi,
zavijejo izpraševalca,
pomočijo prste
v veroizpovedno vodo,
namiljene lase
posujejo s peščeno ploho,
razbijejo praznično domovanje.
Upanje se odkotali.
In semenj, že zdavnaj zaprt,
se ponovno razsvetli.

POSEDANJE PRAHU IN LJUDI

Na smešne besede
lega prah.
Strme stene polzijo
v notranjost zemlje.
Naveličanost polega
ob robu krstnega kamna.
Izsušeno pokrajino
preletavajo grde muhe.
Vsesajo se

na vzburjeno bradavico.
 Navajene na človeško mleko
 besnijo v mračnem popoldnevu.
 Prah pa kotali
 stopinje pred sabo.
 Razrezane buče smrdijo.
 Mesto spi
 v pragozdu
 iz žlic in betona.
 Nekaj jih teka naokoli.
 Nikoli ne bodo
 prebrali te pesmi.

NASILEN ZAJEC

Pomerim v prazno.
 Skrivljen zajec
 steče v isto smer.
 Vrževa kocke.
 Nameriva pištoli
 drug na drugega.
 Nasmejeva se,
 kot se nisva še nikoli.
 Obloživa mizo
 z uspavalnimi tabletami
 in si znova groziva.
 Premetavava
 vzhajane žemlje.
 Naklestiva medveda,
 ki se naju upa motiti.
 Izbereva vsak svoj program
 in preglasiva šojino toro.
 Brez besed poležejo trave
 in naju vabijo
 na pustni torek,
 na četrtek,
 na petek Velikega dne.
 Del življenja ponikne.
 Zavrtijo se vile.
 Meglice spustijo.

V ZELENIH UNIFORMAH

Sam sebi
bom privzdignil jutro.

Njena hoja pozvanja.
Belo hostijo mastim.
V njeno krilo
spustim večno mravljo.
Prepolovim tivolskega dečka.
Na otroškem igrišču
poganjajo krtine.
Ni več gugalnic.
Namiljeno nebo
preletavajo baloni.
Vsi smo v zelenih uniformah.
Vojna je nastala
sama od sebe.
Nasmehne se mi.
V nebo merim,
namesto vate.

Sam sebi
bom privzdignil jutro.

DRUGO LETO PA BO

Prinese me jutro.
Koruzno zrno skotalim po mizi:
Drugo leto boš pognalo
do neba!

V meni
vreli
zemeljski sokovi
grejejo mušice
in veter
hladi
razgrete
jutrove letalce.

SVETLOBA DNE

Svetlobo dne
obrežem
kot drevo.

Posrkam
spolzele kaplje
veselja.

Hladen veter
poveže
zaprte veke.

UJEMANJE

Porasle neveste
grejejo zveste.
Napihani
bebci
zvodene
v jutro
brez strasti.
Nasmeh poleže
s pesmijo.
Zvestoba bere
z dlani.
Zdaj se razumeva.

NE SPOMINJA SE ME

Misel zvedavo poseda
na grmadi iz avtomobilskih gum.
Slabotni nogi
plujeta v gumijastem čolnu.
Revolucija se me ne spominja.
Parade so me dvigale
na očetova ramena.
Oče se me ne spominja.